

Cine-i?

Mihai Eminescu

Norul țipă, dunii latră,
Marea se zvârcole-n veci,
Prin scheletele de piatră,
Ce-n natura cea maratră,
Stau bătrâne, slabe, seci.

În castelul trist și mare,
Ce se nălță rece, sur,
Cu fantasticul lui mur,
Printre stânci cu poala-n mare
Și cu fruntea-n cer de-azur;

În castel izbind de nouri,
Stă-n fereastra ca un arc,
Într-a mării lungi ecouri,
Fața-n vâl de gând și nouri –
Al serafilor monarc.

Un monarc cu fața pală
Și cu păr de-un aur blond,
Iar în ochiu-i, vagabond,
Vezi lumina matinală –
Stele-albastre fără fund.

Cine-i îngerul pe maluri,
Ce visează în castel,
Când al mării vis rebel
Sfarmă lumile-i de valuri
De pământul eternel?

Cine-i zâna fără nume
Ce privește tot în veci,
Printre stânci de pietre seci,
Cum se scutură de spume
Ale mării unde reci?

Ea privește ca o lună
Dintr-un nor de piatră, sur,
Ce-o întunecă-mprejur
Cerul norii își adună
Și castelul l-înconjur.